

Berømmelsens kulmination: Forfatternavnet lyser i neon over storbyens bladhus på Rådhuspladsen.

(Tegning: Peder 'Mein Freund' Bundgaard (who else))

Verdensnavlen

Nyt nummer af Dan Turells erindringer

BØGER

NÅR MAN læser Dan Turells erindringer, kan man godt komme til at føle det, som om man gør sig medskyldig i krænkelser af privatlivets fred. Er det mon det, Dan Turell vil — hensætte sin læser i en slags blufærdigheds paralyse med gløroede ører og nedslået blik?

Man kunne fristes til at tro det. 'Privatliv' er en slags emblem, han bærer rundt, ligesom antiatomkraft mærket, og det betyder vist først og fremmest, at her kommer jeg og fægter med åben pande. Turell har sikkert med modet til at sige tingene og viljen til at realisere sine lyster, hjulpet mange forsagte teenagere og måske også nogen i 20'erne og 30'erne over en del hæmnings, der kaldes velopdragenhed.

DAN TURELL er på mange måder et fænomen, og jeg skal nok vogte mig for at udnævne ham til profet — det har han gjort selv i sine høje stunder — men hvad tør man så med rimelighed kalde Turell uden at smøre alt for tykt på og uden at gøre forsøg på at veje ham af til strengen. Det er en ofte brugt metode at finde ud af hvem en forfatter ligner, og derefter trække fra eller lægge til.

Der var engang i 1930'erne et litterært mundlæder af armenisk herkomst ved navn William Saroyan, som vakte vældig furor med sin debut *Den dristige unge Mand* i den flyvende Trapez. Han skrev sig med årene baglæns væk fra Nobelprisen, og af den grund er der ikke så mange, der husker ham mere.

Hermed er ikke sagt, at det kan gå Turell lige sådan. Men da ikke i den nordiske litteratur har magen til begavet egotripper (det skulle da være Aksel Sandemose men han havde gammeldags blufærdighed i kuglepennen) må det være tilladt at erindre om det armeniske kraftgeni, hvis manglende blufærdighed ikke var af samme art som Henry Millers. Når jeg inddrager Miller, er det for at understrege, at blufærdighed ikke er erotisk undseelse. Turell er frigjort af begge dele, han skriver lige ugenert om eros og om ego. Det sidste er det værste. Man tror, at Turell tror, at han er noget.

NU MÅ MAN sige, at det ikke er så slemt at tro det, når man faktisk er noget. Det betænkkelige er, at folk får en forkert forestilling om en forfatter, der ikke camouflerer, at det er sig selv han skriver om. I den sidste ende har forfatteren ikke noget andet emne end sit eget liv, gennem hele litteraturhistorien vendt og drejet, så det kom til at

se ud, som om det handlede om andres liv.

Dan Turells erindringer til dato om hans gang på jorden har deres styrke i, at de er det rene væsen, ubearbejdet råstof til en roman om en ung fyr af sin tid, der sikkert aldrig bliver skrevet.

Selv reklamen tages med på købet. Har man som litterært program, at man skriver om sig selv, verdens navle, er det kun rimeligt, at hovedpersonens navn står over en beværtning, selv om det er for lidt. Hvem vil fortænke ham i, at han kunne tænke sig at have det stående i neon over Københavns Hovedbanegård og Politikens hus.

Altsammen rimeligt, når en skrivende verdensnavle skriver så godt som Turell og sanser og opfatter så fint, som han gør: Mennesker, farver, gader, natur og sex.

OLE STORM

Dan Turell: *Onkel Danny* fortæller videre. (Borgen. 176 s., kr. 58.00).